

August Sierens verliet Knesselare in 1904. Hij trouwde in 1917 in St-Alphonse met Martha Ide, die in dat zelfde jaar met haar moeder vanuit Ruiselede naar Canada was uitgeweken. De moeder keerde terug naar België, de dochter niet. Martha zette vijf kinderen op de wereld, onder wie ook Laurent Sierens.

Laurent huwde in 1950 met Florence Pilla of Baldur en samen kregen ze vier zonen en vier dochters. In 1983 werd Laurent Sierens tot baljuw verkozen. Halverwege de jaren negentig werd hij getroffen door een beroerte en trad af.

te werken. Eigenlijk ben ik altijd een boer in hart en nieren gebleven. Ook al heb ik nog een boel andere dingen gedaan."

Lorne Sierens maakte al snel carrière. Hij schopte het zelfs tot reeve. Tot burgemeester, zeg maar. Een mooie titel: Lorne, de reeve van Lorne. (De 'Rural Municipality of Lorne' is de gemeente waar onder meer de dorpen Bruxelles, St-Alphonse, Mariapolis, Swan Lake, Holland en Somersset toe behoren).

"Ik heb lang als verzekeringsagent in de landbouwsector gewerkt, in hoofdzaak voor de federale en provinciale overheid. Dus bezocht ik een hoop boerderijen, sloot er verzekeringen af, regelde schades en zo meer. In 1989 werd ik door het ministerie aangesteld om te zetelen in een tribunaal, een soort vredegericht dat tussenbeide kwam als er onenigheden rezen tussen landbouwers en de verzekeringsmaatschappij. Negen jaar heb ik dat gedaan, een soort parttime baan was dat. En zo heb ik ook veel door het land gereisd."

Omdat ik Vlaming ben

En Lorne Sierens werd dus vervolgens ook tot burgemeester verkozen:

"Een reeve (baljuw, nvd.) kun je vergelijken met een mayor, een burgemeester dus. Die staat aan het hoofd van de gemeenteraad. Zelf had ik zes councillors (te vergelijken met gemeenteraadsleden, nvd.). Ik was in 1983 verkozen, had toen maar één tegenkandidaat en behaalde dubbel zoveel stemmen. En ik ben het gebleven tot mijn hartaanval. Toen besloot ik om het wat kalmer aan te gaan doen."

"Ik stond toen overigens net op het punt om naar België te reizen, de allereerste keer van mijn leven. Het heeft niet mogen zijn. Alles was gereserveerd, het gezelschap lag vast. Maar twee weken voor het vertrek kreeg ik dus die beroerte. Ik ben nooit meer in België geraakt."

"En toch ben ik nog altijd een beetje Belg gebleven. Ik heb altijd veel gezongen, nu nog altijd trouwens. In een bejaardentehuis of een verzorgingsinstelling met een koor, of op het Festival der Naties dat hier ieder jaar gehouden wordt. Wel, dan zing ik nummers als 'Omdat ik Vlaming ben' van Will Tura of 'Op de purperen hei'. Ik heb speciaal daarvoor Vlaams leren lezen. Want ons Vlaams hier was toch wel nogal anders."

"Mijn neef was ne kloekappere. Hij maakte houten klompen, ook voor ons maar toch vooral voor de eerste-generatie-Belgen hier. Die hadden niet anders gekend. Maar klompen waren eigenlijk niet echt geschikt voor dit winterse klimaat hier. Wel voor de lente en de herfst, maar die zijn dan weer erg kort."

"Kaarten doe ik ook graag. We spelen altijd 'bieën' (komt wellicht van 'biejen' of in formeler Nederlands 'bieden', zie Deel 1, nvd.). Dat is een interessant spel. Je moet goed onthouden welke kaarten er al gespeeld zijn en welke niet. Zoiets houdt je geest scherp."

Postkaart

"We hebben acht kinderen en die hebben intussen allemaal zelf ook kinderen. Achterkleinkinderen, die zijn er nog niet, nee. Maar mogelijk komt daar wel verandering in. In mei 2003 is het eerste kleinkind

Aardappelen sorteren bij Jonk. © Francis Marissens

Theresa Harrison. © Francis Marissens

Huize Sierens. © Francis Marissens

getrouwd. En in 2005 volgen er nog een paar."

"Kijk eens naar deze postkaart: het is een luchtfoto van onze boerderij. Ik kwam er per toeval op uit, herkende meteen onze stek. En wat blijkt: je ziet die postkaarten over heel Canada. 'The prairies' hebben ze die als

titel gegeven. Ze hebben er onze toestemming niet voor gevraagd en we kregen er dus ook niks voor betaald.

Maar dat geeft echt niks. Ik ben er gewoon trots op. Het is toch maar ons huis, hé."

Deze reportage kwam in september 2004 tot stand met de gewaardeerde hulp & gastvrijheid van Anna Foidart, Bruxelles. Ook speciale dank aan Denis De Pape, Robert De Smet en Marc Journée.

Brussel ging vreemd (en meer dan eens)

Brussel is de hoofdstad van Vlaanderen en van België en van Europa. Maar we hebben dus ook nog een klein dochtertje in den vreemde: Bruxelles in Manitoba, Canada. Circa 180 kilometer ten westen van Winnipeg, meer bepaald.

En wat meer is: daar houdt het niet bij op. Ook in de provincie Ontario ligt nog een Brussels verscholen: zo'n 1.800 kilometer ten zuidoosten van Winnipeg, circa 40 kilometer ten oosten van Lake Huron, 80 kilometer ten noorden van London en 70 kilometer ten noordwesten van Kitchener,

dat pal naast... Waterloo ligt. Verwar dit Brussels overigens niet met Brussels in Wisconsin, VSA. Ook niet met Brussels in Illinois of Brussels in Missouri, eveneens allebei in de VSA.

Nog een ander stukje overzees Brussel? Geen probleem, een kleintje dan, als uitsmijter: Boitsfort kan je vinden ergens te lande in de Amerikaanse staat Washington.

Belgium ligt dan weer in de staten New York, Illinois en Wisconsin, Belgique in Missouri, VSA. Onze Albert zal tevreden zijn.

Francis Marissens is freelance sportverslaggever bij Brussel Deze Week en Het Laatste Nieuws. Maar hij werkt ook al jaren op het Integratiecentrum Foyer in Molenebeek. Daar stelde hij de educatieve tentoonstelling *Help the Belgians, they cannot help themselves* samen. De tentoonstelling belicht de emigratie van Belgen

door de eeuwen heen en verbindt de wantoestanden en vooroordelen waarmee ze kregen af te rekenen met de wijze waarop wij nu immigranten in België weleens ontvangen. Scholen en sociaal-culturele organisaties kunnen de expositie gratis uitlezen via myriam.cooreman@foyer.be

Aardappelen sorteren bij Jonk. © Francis Marissens

vader Victor, grootvader van Albert, kwam in 1905 naar Canada. Vanuit Knesselare, ja. We hebben daar nog altijd familie wonen. Romain Neyrinck is een neef. Hij werkte jaren voor de Navo in Brussel, maar is nu al een hele tijd met pensioen."

"Café Bru draait echt prima. We krijgen mensen uit de hele wereld over de vloer. Belgen die familie komen opzoeken, maar ook Fransen, Ieren, Duitsers, Schotten. En mensen uit Australië en Nieuw-Zeeland. Ook uit de VS uiteraard, soms met een hele bus. Of weekendtoeristen uit Winnipeg. Het natuurpark Spruce Woods ligt op amper 20 minuten per auto. En je hebt hier ook zeker zes golfvelden in een omtrek van pakweg een uur. We werken ook samen met de Basted Boot-ranch, overigens ook gedreven door een (ex-)Belg. Daar kun je paardrijden. In de winter trekken die paarden sleeën."

Albert Wytinck brengt niet alleen eten op tafel in zijn restaurant. Hij entertaint ook zijn gasten. Op de plaats waar vroeger een altaar stond, staat nu een ander podium.

"Ik zing, ja. Als de gasten dat willen, voor een halfuurtje of zo. Country, jazz, meezingers, of gewoon wat tokelen op de gitaar. Al op mijn achtentiende zat ik in een groepje. Ik stopte nadien wel een tijdje met muziek, maar alles bij elkaar speel ik toch al 35 jaar in diverse bands. Gewoon in het weekend, voor danspartijtjes allerhande."

"Sinds kort heb ik zelfs een cd uit: Bert Wytinck. Onder de vijf makkers die meespelen is ook Robert Marginet, mijn schoonbroer. Dat is een enorm goede muzikant. Hij heeft zelf ook een eigen studiootje in Holland. Daar zijn de meeste opnamen gemaakt. Al zijn we finaal ook naar de Studio & Record Company in Winnipeg getrokken. Het cd'tje wordt tot dusver enkel lokaal verspreid. Als je wilt, kun je er straks eentje kopen," probeert hij het nog es. "Ik ben er echt trots op. Temeer omdat mijn twee zonen meespelen. Het zijn allebei drummers, dus heb ik op de ene helft van de nummers mijn oudste zoon ingeschakeld, en op de andere helft mijn jongste."

Lorne van Lorne

West-Vlaamse boerkes, ze schoppen het soms ver. Ook in het andere Brussel. Ik ga naar de boerderij van Lorne Sierens. Die ligt op de grens